

Milost Pána Ježíše Krista, láska Boží, dar a společenství Ducha svatého se všemi námi! Amen.

„Na počátku bylo Slovo, to Slovo bylo u Boha, to Slovo bylo Bůh. To bylo na počátku u Boha. Všechno povstalo skrze ně a bez něho nepovstalo nic, co jest. V něm byl život a život byl světlo lidí. To světlo ve tmě svítí a tma je nepohltila.“ J 1,1-5

Píseň 292 (sl. 1-3) *Tak Bůh tento svět miloval*

Modlitba: Hospodine, svatý a věčný Bože, Ty jsi poslal svého Syna na svět a za to Ti děkujeme. Tvému Synu Ježíši Kristu se přicházíme dobrovolně a s radostí poklonit. Je pro nás zjevením Tvé bezprostřední blízkosti ve světě fascinovaném velikostí a mocí, je pro nás znamením svobody ve světě příkazů, zákazů a nutností, je pro nás svědectvím lásky živé a žité, která se nerozplývá pod nápořem všednosti, je pro nás nadějí na lidskost, která dává prostor pravdě i milosti. Pane, stal ses člověkem, abys nám byl nejbližší, dej, ať my jsme ve svém člověčenství blízko Tobě. Prosíme o Tvé požehnání všem, kdo se dnes scházejí a s důvěrou k Tobě vzhlížejí, prosíme o Tvé požehnání celému Tvému stvoření. Amen.

Čtení: Ex 33,12-23

Píseň 281 (sl. 1-4) *Narodil se Kristus Pán*

Text: L 2,1-11

Kázání

„Nebojte se!“ říká anděl. Strach je někdy užitečný ochranný reflex. A jindy špatný rádce. Čeho a proč se bát? A kdy a čeho se nebát?

Andělské „Nebojte se!“ reaguje na bázeň pastýřů. Zděsili se – kupodivu – světla. Bojíme se – dost často – tmy. V doslovném i přeneseném smyslu. Když tápeme. Nevidíme tváře, předměty, cestu. Co je to za světlo, které nepřináší úlevu, výhled, ale bázeň?

Světlo zastihlo pastýře v noci. Jaksi mimo obvyklý řád věcí. Najednou bylo vidět, co mělo zůstat raději skryté. V tom světle – ve slávě Boží – vidíme sebe i svět jinak než za denního světla. Jinak než ve smířené, unavené, rezignované všednodennosti. Vidíme spolu s pastýři svou křehkost a pomíjivost. Děsíme se velikosti světa, mocností nad naše síly, děsíme se vlastní malosti, neúprosnosti času. Vyjevuje se nám marnost lidského snažení a nejistota našich záměrů a plánů. Sláva Boží osvětluje neslavnou lidskou existenci. Takhle nás nasvítí bible, když ji vnímáme jako slovo Boží, když si ji pustíme k tělu, do duše, do srdce.

Avšak anděl, posel Boží právě v odpověď na tento pochopitelný lidský strach odpovídá útěšně: „Nebojte se! Dnes se vám narodil Spasitel, Kristus Pán... Pokoj vám, Bůh má pro vás přece dobrou vůli.“

Narození Ježíše z Nazareta je projevem Boží dobré vůle. Jak tomu rozumět? Jsme na rozpacích: co se tím narozením mění na naší situaci? Spasitel, ten titul si přivlastňovali římscí císaři. Mocní vladaři, kteří si dokázali silou nepřemožitelné armády zjednat pořádek v porobených provinciích, nastolit pokoj po římském způsobu, umlčet nespokojenost, srovnat do latě. Ovšem, s příchodem té armády přicházely do barbarských končin také civilizační vymoženosti: organizace, úspěšná ekonomika, vyšší životní úroveň a pohodlí, pitná voda, kanalizace, lázně, kultura, divadla, sportovní hry. Aspoň pro někoho. Proměněný, nový, lepší svět. Kde bychom dnes bez toho všeho byli?

Co může naproti tomu nabídnout dítě v plenkách? Armáda andělů zazpívá „Sláva na výsostech Bohu“ a pak zase zmizí někde v oblacích. Už se neukáže. A Boží vyslanec, Král nebeský, Spasitel se plahočí po Galileji a směřuje ke svému smutnému konci na kříži. Ježíš je vydán té samé zranitelnosti, která se odhalila ve vší děsivosti pastýřům ve vánočním světle. V čem má být ta spása, záchrana, naděje? Co má zahnat strach?

Kristus nemění svět. Alespoň ne vnějšně. Ale je právě uprostřed nezměněného světa nepravděpodobným zjevením naděje na Boží blízkost, která zbavuje strachu.

Ježíš Nazaretský je jako každý jiný člověk, stejně křehký, podroben stejným omezením – tělem, časem, vystaven stejným nejistotám a bolestem, obklopen zlem, které se zdá být tak mocné. Ale teď ten jeho příběh i v té křehkosti, zranitelnosti, pomíjivosti nepodléhá strachu z prázdnoty a nesmyslnosti, nepodléhá vnitřnímu rozkladu a skepsi, nýbrž vystrkuje růžky důvěry ve smysl, hodnotu života, ve věčnost. To je zvěst o Kristově vzkříšení. Ta zahání strach. A proto slavíme Vánoce radostně.

Ten příběh nemění vnější podmínky našeho života. Ani teď v temné pandemické době nezavdává důvody k nějakému naivnímu optimismu. Ale mění naše vnitřní nastavení. Probouzí a podporuje v nás důvěru, vnitřní pevnost. A i když je tahle důvěra, tahle víra v nás nepatrná jako zrnko hořčičné, všechno je v jejím světle jinak. Nebojme se. Amen.

Píseň 304 *V tmách čekáme*

Večeře Páně: Milí přátelé, sestry a bratři, slyšeli jsme slovo ohlašující příchod Spasitele. Večeře Páně, k níž jsme nyní zváni je znamením téhož. Znamením, že Pán Bůh za námi přichází a dává nám v Ježíši Kristu nový život. Dává nám svou pravdu, abychom se jí drželi, dává nám svou lásku, abychom i my druhé milovali, dává nám odpuštění, abychom dovedli odpouštět, dává nám přemáhat strach, malomyslnost, závist i lhostejnost, abychom mohli žít ve svobodě.

Pane, vyznáváme svou vinu, svůj hřích, že ve svém životě a ve světě dáváme prostor zlému, které ubíjí život a krásu Tvého stvoření. Vyznejme hlasitě každý za sebe a všichni společně: **Vyznáváme.** Pane, vyznáváme svou víru, že ve Tvé moci je veškerý hřích přemoci. Věříme, že Ježíš Kristus je toho živým svědectvím. Vyznejme hlasitě každý za sebe a všichni společně: **Věříme.** Pane, věříme, že pro Tvé odpuštění nás Kristův Duch spojuje s Tebou a tam, kde mu dáme prostor, působí i v nás svou mocí k životu věčnému. Vyznejme hlasitě každý za sebe a všichni společně: **Přijď, Duchu svatý.**

Slovo milosti: Hospodin odpouští tobě všechny nepravosti, uzdravuje všechny nemoci tvé, vysvobozuje od zahynutí život tvůj. Amen.

Pane, Ty jsi přislíbil svým následovníkům svou pomoc a ochranu a my na Tvé slovo spoléháme. Posvěť tuto chvíli, svým Duchem ji naplň, požehnej dary chleba a vína, buď Ty sám naším hostitelem a každému, kdo věří srdcem, pomoci a spásou! Spoj nás v jedno společenství spolu navzájem i s těmi, kdo tobě věří, ať jsou kdekoli po světě, i s těmi, kdo nás již předešli do tvé slávy. Amen.

Slova ustanovení (Mt 26,26-29), vysluhování, propouštění: 1J 4,14-15 1J 4,16 1J 5,11

Přímluvná modlitba: Pane, děkujeme za tvé evangelium naděje a světla uprostřed temnot a strachu. A prosíme za ty, kdo se v těchto dnech nemohou setkat se svými blízkými – jsou od nich odděleni vězením, zákazem návštěv, neprůchodností hranic, smrtí. Prosíme za ty, kdo jsou ochromeni svým strachem, kdo nevidí nikde nic dobrého, nadějného. Prosíme za ty, kdo jsou bez domova, bez bezpečného místa, vystaveni napospas rozmarům počasí a násilníků. Prosíme za chudé, zadlužené, neúspěšné. Za ty, kdo pochybují o své lidské ceně a důstojnosti. Prosíme za ty, na kterých leží odpovědnost za rozhodování o životech druhých, o restrikcích, o zdravotní péči, o finančních podporách. Prosíme za zdravotníky a dobrovolníky, za všechny, kdo dávají svůj čas, energii, kus svého života pro záchranu a dobro druhých. Dej, Pane, svému stvoření pocítit své požehnání. Otče náš...

Ohlášky, sbírka

Poslání: J 14,1-6

Požehnání

Píseň 294 *Ó křesťané všichni*